

DIRECTIVA 2014/36/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 26 februarie 2014****privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă în calitate de lucrători sezonieri**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) literele (a) și (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) În vederea instituirii treptate a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede adoptarea unor măsuri în materie de azil, imigrație și protecția drepturilor resortisanților țărilor terțe.

(2) TFUE prevede dezvoltarea de către Uniune a unei politici comune în materie de imigrație, menită să asigure, în toate etapele, gestionarea eficientă a fluxurilor migratoare și un tratament echitabil pentru resortisanții din țări terțe în situație de ședere legală în statele membre. În acest scop, Parlamentul European și Consiliul urmează să adopte măsuri privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe și privind definirea drepturilor acestora.

(3) Programul de la Haga, adoptat de Consiliul European la 4 noiembrie 2004, a recunoscut faptul că migrația legală va avea un rol important în consolidarea dezvoltării economice și a solicitat Comisiei să prezinte un plan de politică în domeniul migrației legale, care să includă procedurile de admisie și care să poată răspunde cu promptitudine fluctuației cererilor de forță de muncă provenind din migrație de pe piața muncii.

(4) Consiliul European din 14-15 decembrie 2006 a convenit asupra unei serii de măsuri pentru anul 2007. Măsurile respective includ elaborarea unor politici bine gestionate în materie de imigrație legală care să respecte pe deplin competențele naționale, menite să sprijine statele membre pentru a răspunde nevoilor actuale și viitoare de forță de muncă. De asemenea, Consiliul a solicitat explorarea mijloacelor de facilitare a migrației temporare.

(5) Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat de Consiliul European la 16 octombrie 2008, exprimă angajamentul Uniunii și al statelor sale membre de a desfășura o politică echitabilă, eficientă și coerentă pentru a face față provocărilor și oportunităților pe care le reprezintă migrația. Pactul reprezintă baza politicii comune în materie de imigrație, ghidată de un spirit de solidaritate între statele membre și de cooperare cu țările terțe, având drept fundament o gestionare corespunzătoare a fluxurilor migratorii, atât în interesul țărilor-gazdă, cât și în interesul țărilor de origine și al migranților înșiși.

(6) Programul de la Stockholm, adoptat de Consiliul European la 11 decembrie 2009, recunoaște că imigrarea forței de muncă poate contribui la creșterea competitivității și a vitalității economice și că, în contextul provocărilor demografice importante cu care se va confrunta Uniunea în viitor în sensul creșterii cererii de forță de muncă, politicile flexibile în materie de imigrație vor aduce o contribuție importantă la dezvoltarea economică și a performanței Uniunii pe termen lung. Acesta pune, de asemenea, în evidență importanța asigurării unui tratament echitabil resortisanților țărilor terțe în situație de ședere legală pe teritoriul statelor membre și a optimizării legăturii dintre migrație și dezvoltare. Acesta invită Comisia și Consiliul să continue punerea în aplicare a planului de politică privind migrația legală prevăzut în Comunicarea Comisiei din 21 decembrie 2005.

(7) Prezenta directivă ar trebui să contribuie la gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație pentru categoria specifică a migrației temporare sezoniere și la asigurarea unor condiții decente de muncă și de viață pentru lucrătorii sezonieri, prin instituirea unor norme corecte și transparente privind admisia și șederea și prin definirea drepturilor lucrătorilor sezonieri, oferind în același timp stimulente și garanții pentru a preveni depășirea perioadei permise de ședere temporară sau transformarea șederii temporare în ședere pe termen lung. În plus, normele prevăzute de Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ vor contribui la evitarea transformării șederii temporare în ședere ilegală.

⁽¹⁾ JO C 218, 23.7.2011, p. 97.

⁽²⁾ JO C 166, 7.6.2011, p. 59.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 5 februarie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 februarie 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2009 de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile și măsurile la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 168, 30.6.2009, p. 24).

- (8) Statele membre ar trebui să pună în aplicare prezenta directivă fără discriminare pe motive de sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de altă natură, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală, în special în conformitate cu Directiva 2000/43/CE a Consiliului ⁽¹⁾ și cu Directiva 2000/78/CE a Consiliului ⁽²⁾.
- (9) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii în ceea ce privește accesul pe piața muncii din statele membre, astfel cum a fost exprimat în dispozițiile relevante din actele de aderare.
- (10) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a stabili contingentele de admisie a resortisanților din țări terțe care intră pe teritoriile lor în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră, astfel cum prevede TFUE.
- (11) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere condițiilor de prestare a serviciilor prevăzute la articolul 56 din TFUE. În special, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere condițiilor de muncă și de ocupare a unui loc de muncă care, în conformitate cu Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, se aplică lucrătorilor detașați de către o întreprindere stabilită într-un stat membru pentru a presta un serviciu pe teritoriul unui alt stat membru.
- (12) Prezenta directivă ar trebui să reglementeze raporturile de muncă directe dintre lucrătorii sezonieri și angajatori. Totuși, în situația în care legislația națională a unui stat membru permite admisia de resortisanți ai țărilor terțe în calitate de lucrători sezonieri prin agenții de ocupare a forței de muncă sau prin agenții de ocupare temporară a forței de muncă stabilite pe teritoriul acestuia și care au un contract direct cu lucrătorul sezonier, aceste agenții nu ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (13) Atunci când vor transpune prezenta directivă, după caz și cu consultarea corespunzătoare a partenerilor sociali, statele membre ar trebui să enumere acele sectoare de ocupare a forței de muncă ce includ activități care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor. Activitățile care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor sunt în mod tipic specifice sectoarelor precum agricultura și horticultura, în special în perioada plantatului și recoltatului, sau turismul, în special în perioada vacanțelor.
- (14) Atunci când legislația națională prevede aceasta și în conformitate cu principiul nediscriminării, astfel cum este enunțat la articolul 10 din TFUE, statele membre sunt autorizate să aplice resortisanților anumitor țări terțe un tratament mai favorabil în raport cu cel aplicat resortisanților altor țări terțe, la punerea în aplicare a dispozițiilor facultative ale prezentei directive.
- (15) Ar trebui să fie posibil să se solicite admisia în calitate de lucrător sezonier numai dacă resortisantul țării terțe își are reședința în afara teritoriului statelor membre.
- (16) Admisia în scopurile prezentei directive ar trebui să poată fi refuzată numai pentru motive temeinic justificate. În special, ar trebui să poată fi refuzată admisia dacă un stat membru consideră, pe baza unei evaluări a faptelor, că resortisantul țării terțe vizate reprezintă o potențială amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.
- (17) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (18) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere în mod negativ drepturilor acordate resortisanților țărilor terțe care se găsesc deja în situație de ședere legală într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă.
- (19) În situația unui stat membru care aplică acquis-ul Schengen integral, Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ (Codul de vize), Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ (Codul frontierelor Schengen) și Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului ⁽⁷⁾ se aplică în integralitate. Ca atare, pentru șederi care nu depășesc 90 de zile, condițiile admisie lucrătorilor sezonieri pe teritoriul statelor membre care aplică acquis-ul Schengen integral sunt reglementate de respectivele instrumente, în timp ce prezenta directivă ar trebui să reglementeze numai criteriile și cerințele pentru accesul la piața muncii. În cazul statelor membre care nu aplică integral acquis-ul Schengen, cu excepția Regatului Unit și Irlandei, se aplică numai Codul frontierelor Schengen. Dispozițiile acquis-ului Schengen menționate în prezenta directivă aparțin acelei părți a acquis-ului Schengen la care Irlanda și Regatul Unit nu participă, drept pentru care dispozițiile respective nu li se aplică.

⁽⁴⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

⁽¹⁾ Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică (JO L 180, 19.7.2000, p. 22).

⁽²⁾ Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO L 303, 2.12.2000, p. 16).

⁽³⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

- (20) Criteriile și cerințele de admisie, motivele de refuz și de retragere sau de neprelungire/nereînnoire, în cazul șederilor care nu depășesc 90 de zile, ar trebui să fie definite în prezenta directivă în măsura în care se referă la ocuparea unui loc de muncă în calitate de lucrător sezonier. La eliberarea vizelor de scurtă ședere în scopul desfășurării unei activități sezoniere, se aplică în mod corespunzător dispozițiile relevante ale acquis-ului Schengen privind condițiile de intrare și ședere pe teritoriul statelor membre, precum și motivele de refuz, prelungire, anulare sau revocare a vizelor respective. În special, orice decizie privind refuzul, anularea sau revocarea unei vize și motivele pe care aceasta se întemeiază ar trebui notificate solicitantului, în conformitate cu articolul 32 alineatul (2) și cu articolul 34 alineatul (6) din Codul de vize, prin intermediul formularului standard din anexa VI la Codul de vize.
- (21) Pentru lucrătorii sezonieri care sunt admiși pentru șederi mai mari de 90 de zile, prezenta directivă ar trebui să definească atât condițiile pentru admisia și șederea pe teritoriu, cât și criteriile și cerințele pentru accesul la piața muncii din statele membre.
- (22) Prezenta directivă ar trebui să instituie un sistem de intrare flexibil, bazat pe cerere și pe criterii obiective, cum ar fi un contract de muncă valabil sau o ofertă fermă de angajare care să determine aspectele esențiale ale contractului sau ale raportului de muncă.
- (23) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să efectueze un test prin care să se demonstreze că un post nu poate fi ocupat cu resurse de pe piața internă a forței de muncă.
- (24) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a respinge o cerere de admisie, în special atunci când resortisantul țării terțe nu a respectat obligația, derivată dintr-o decizie anterioară de admisie ca lucrător sezonier, de a părăsi teritoriul statului membru vizat la expirarea autorizației acordate în scopul unei activități sezoniere.
- (25) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita angajatorului să coopereze cu autoritățile competente și să furnizeze toate informațiile relevante necesare pentru a împiedica un eventual abuz precum și utilizarea necorespunzătoare a procedurii prevăzute în prezenta directivă.
- (26) Dispozițiile privind instituirea unei proceduri unice care să conducă la un permis unic combinat, care să autorizeze atât șederea, cât și munca, ar trebui să contribuie la simplificarea normelor care se aplică în prezent în statele membre. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a desemna autoritățile competente și modalitatea în care acestea ar trebui să fie implicate în procedura unică, în conformitate cu particularitățile naționale ale organizării și practicii administrative.
- (27) Desemnarea autorităților competente în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere rolului și responsabilităților care revin altor autorități și, după caz, partenerilor sociali, în conformitate cu legislația și/sau practica națională, în ceea ce privește examinarea cererii și luarea unei decizii cu privire la aceasta.
- (28) Prezenta directivă ar trebui să ofere o anumită flexibilitate statelor membre în ceea ce privește autorizațiile care urmează să fie eliberate pentru admisia (întrarea, șederea și ocuparea unui loc de muncă) lucrătorilor sezonieri. Eliberarea unei vize de lungă ședere în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) litera (a) nu ar trebui să aducă atingere posibilității statelor membre de a elibera o autorizație prealabilă de ocupare a unui loc de muncă în statul membru vizat. Cu toate acestea, pentru a garanta faptul că condițiile de încadrare în muncă prevăzute în prezenta directivă au fost verificate și respectate, autorizațiile respective ar trebui să precizeze clar că au fost eliberate în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră. În cazul în care se eliberează numai vize de scurtă ședere, statele membre ar trebui să utilizeze în acest scop rubrica „observații” a autocolantului de viză.
- (29) Pentru toate șederile care nu depășesc 90 de zile, statele membre ar trebui să opteze pentru eliberarea fie a unei vize de scurtă ședere, fie a unei vize de scurtă ședere însoțită de un permis de muncă în cazurile în care resortisantul țării terțe solicită o viză în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001. În situația în care resortisantul țării terțe nu are obligația de deține viză și în situația în care statul membru nu a aplicat articolul 4 alineatul (3) din respectivul regulament, statele membre ar trebui să îi elibereze un permis de muncă ca autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră. Pentru șederile care depășesc 90 de zile, statele membre ar trebui să opteze pentru eliberarea uneia dintre următoarele autorizații: o viză de lungă ședere, un permis de lucrător sezonier sau un permis de lucrător sezonier însoțit de o viză de lungă ședere, dacă viza de lungă ședere este necesară în temeiul legislației naționale pentru intrarea pe teritoriu. Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să elibereze un permis de muncă direct angajatorului.
- (30) Atunci când se solicită o viză numai în scopul de a intra pe teritoriul unui stat membru și resortisantul țării terțe îndeplinește condițiile pentru a i se elibera un permis de lucrător sezonier, statul membru vizat ar trebui să acorde resortisantului țării terțe toate facilitățile pentru a obține viza necesară și ar trebui să asigure faptul că autoritățile competente cooperează eficient în acest scop.

- (31) Durata maximă de ședere ar trebui să fie determinată de către statele membre și ar trebui să se limiteze la o perioadă între cinci și nouă luni, ceea ce, împreună cu definirea activității sezoniere, ar trebui să asigure faptul că activitatea are realmente un caracter sezonier. Ar trebui să se prevadă în acest sens posibilitatea prelungirii contractului sau a schimbării angajatorului în limita perioadei maxime de ședere, cu condiția îndeplinirii în continuare a criteriilor de admisie. Aceasta ar trebui să contribuie la reducerea riscurilor de abuz cu care s-ar putea confrunta lucrătorii sezonieri în cazul în care ar fi subordonați unui angajator unic și, în același timp, ar oferi un răspuns flexibil nevoilor reale de forță de muncă ale angajatorilor. Posibilitatea angajării lucrătorului sezonier la un alt angajator în condițiile stabilite de prezenta directivă nu ar trebui să ofere lucrătorului sezonier posibilitatea de a-și căuta un loc de muncă pe teritoriul statelor membre atunci când nu are un loc de muncă.
- (32) Atunci când decide cu privire la prelungirea șederii sau la reînnoirea autorizației în scopul unei activități sezoniere, statele membre ar trebui să fie în măsură să ia în considerare situația de pe piața muncii.
- (33) În cazurile în care un lucrător sezonier a fost admis pentru o ședere care nu depășește 90 de zile și în situațiile în care statul membru a decis să prelungească șederea pentru mai mult de 90 de zile, viza de scurtă ședere ar trebui să fie înlocuită fie printr-o viză de lungă ședere, fie printr-un permis de lucrător sezonier.
- (34) Ținând seama de anumite aspecte ale migrației circulare, de perspectivele de ocupare a unui loc de muncă de către lucrătorii sezonieri din țările terțe pentru o perioadă care să depășească un sezon, precum și de interesele angajatorilor din Uniune de a se putea baza pe o forță de muncă mai stabilă și deja formată, ar trebui să se prevadă posibilitatea unor proceduri simplificate de admisie pentru resortisanții de bună credință ai țărilor terțe care au fost admiși ca lucrători sezonieri într-un stat membru cel puțin o dată în cei cinci ani anteriori și care au respectat întotdeauna toate criteriile și condițiile prevăzute de prezenta directivă pentru intrarea și șederea în statul membru vizat. Aceste proceduri nu ar trebui să aducă atingere sau să eludeze caracterul sezonier al activității.
- (35) Statele membre ar trebui să depună toate eforturile pentru a asigura faptul că sunt puse la dispoziția solicitanților informațiile referitoare la condițiile de intrare și de ședere, inclusiv drepturile și obligațiile, precum și garanțiile procedurale, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, precum și toate documentele justificative necesare pentru o cerere de ședere și de ocupare a unui loc de muncă pe teritoriul unui stat membru în calitate de lucrător sezonier.
- (36) Statele membre ar trebui să aplice angajatorilor sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive, în cazul nerespectării obligațiilor care le revin în temeiul prezentei directive.
- Sancțiunile respective ar putea să reprezinte măsurile prevăzute la articolul 7 din Directiva 2009/52/CE și ar trebui să includă, după caz, răspunderea angajatorului de a plăti compensații lucrătorilor sezonieri. Ar trebui să fie instituite instrumentele necesare pentru a permite lucrătorilor sezonieri să obțină compensațiile la care sunt îndreptățiți chiar dacă nu se mai găsesc pe teritoriul statului membru în cauză.
- (37) Ar trebui să fie stabilite norme procedurale referitoare la examinarea cererilor de admisie în calitate de lucrător sezonier. Respectivele norme procedurale ar trebui să fie eficiente și gestionabile în raport cu volumul normal de lucru al administrațiilor statelor membre, precum și transparente și echitabile, astfel încât să ofere un nivel adecvat de securitate juridică persoanelor în cauză.
- (38) În cazul vizelor de scurtă ședere, garanțiile procedurale sunt reglementate de dispozițiile relevante ale acquis-ului Schengen.
- (39) Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să decidă cu privire la cererile de autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră cât mai rapid cu putință după introducerea acestora. În ceea ce privește cererile de prelungire sau reînnoire, atunci când sunt introduse în perioada de valabilitate a autorizației, statele membre ar trebui să ia toate măsurile adecvate pentru a asigura faptul că lucrătorul sezonier nu este obligat să își întrerupă raportul de muncă cu același angajator sau împiedicat să își schimbe angajatorul, din cauza unor proceduri administrative în curs. Solicitanții ar trebui să își introducă cererea de prelungire sau reînnoire cât mai rapid posibil. În orice caz, lucrătorului sezonier ar trebui să i se permită să stea pe teritoriul statului membru vizat, și, după caz, să continue să muncească până la luarea unei decizii finale referitoare la cererea de prelungire sau de reînnoire de către autoritățile competente.
- (40) Dată fiind natura activității sezoniere, statele membre ar trebui să fie încurajate să nu perceapă taxe pentru prelucrarea cererilor. În eventualitatea că totuși un stat membru decide să perceapă taxe, acestea nu ar trebui să fie disproporționate sau excesive.
- (41) Lucrătorii sezonieri ar trebui să beneficieze de o cazare care să asigure un standard de viață adecvat. Autoritatea competentă ar trebui să fie informată de orice schimbare a acesteia. Atunci când cazarea este asigurată de angajator sau prin intermediul acestuia, chiria nu ar trebui să fie excesivă în raport cu remunerația netă a lucrătorului sezonier și cu calitatea cazării respective; chiria lucrătorului sezonier nu ar trebui să fie dedusă în mod automat din salariul lucrătorului sezonier; angajatorul ar trebui să pună la dispoziția lucrătorului sezonier un contract de închiriere sau un document echivalent în care să se precizeze condițiile de închiriere ale locuinței, iar angajatorul ar trebui să asigure faptul că respectiva cazare îndeplinește standardele generale de sănătate și siguranță în vigoare în statul membru respectiv.

(42) Resortisanților țărilor terțe care dețin un document de călătorie valabil și o autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră eliberate în temeiul prezentei directive de un stat membru care aplică acquis-ul Schengen integral li se permite să intre pe teritoriul statului membru care aplică acquis-ul Schengen integral și să circule în mod liber pe acest teritoriu, o perioadă de până la 90 de zile în decursul oricărei perioade de 180 de zile în conformitate cu Codul frontierelor Schengen și cu articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ⁽¹⁾ (Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen).

(43) Având în vedere situația deosebit de vulnerabilă a lucrătorilor sezonieri din țările terțe și caracterul temporar al activității lor, este necesar să se asigure protecția eficace a drepturilor lucrătorilor sezonieri din țări terțe, inclusiv în domeniul securității sociale, să se verifice periodic respectarea și deplina garantare a principiului egalității de tratament cu lucrătorii care sunt resortisanți ai statului membru gazdă, conform conceptului de salariu egal pentru aceeași muncă la același loc de muncă, aplicând contracte colective și alte acorduri referitoare la condițiile de muncă care au fost încheiate la orice nivel sau pentru care există reglementări în conformitate cu legislația și practicile naționale, în aceleași condiții ca cele aplicate cetățenilor statului membru gazdă.

(44) Prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a aduce atingere drepturilor și principiilor conținute în Carta Socială Europeană din 18 octombrie 1961 și, atunci când este relevant, în Convenția Europeană referitoare la statutul juridic al lucrătorului migrant din 24 noiembrie 1977.

(45) Lucrătorilor sezonieri din țările terțe ar trebui să li se aplice, în plus față de dispozițiile legislative, administrative și normative valabile pentru lucrătorii resortisanți ai statului membru gazdă, și sentințele arbitrale și acordurile și contractele colective încheiate la orice nivel, în conformitate cu legislația și practicile naționale din statul membru gazdă, în aceleași condiții ca cele aplicate resortisanților statului membru gazdă.

(46) Lucrătorii sezonieri din țări terțe ar trebui să beneficieze de tratament egal în ceea ce privește acele ramuri ale

securității sociale menționate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾. Prezenta directivă nu armonizează legislația în materie de securitate socială a statelor membre și nu reglementează asistența socială. Aceasta ar trebui să se limiteze la aplicarea principiului egalității de tratament în domeniul securității sociale în cazul persoanelor care intră sub incidența sa. Prezenta directivă nu ar trebui să confere mai multe drepturi decât cele pe care legislația Uniunii existentă în domeniul securității sociale le acordă deja în cazul resortisanților țărilor terțe care prezintă interese transfrontaliere între statele membre.

Dat fiind caracterul temporar al șederii lucrătorilor sezonieri și fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, statele membre ar trebui să poată exclude prestațiile familiale și ajutoarele de șomaj de la dreptul la un tratament egal al lucrătorilor sezonieri cu resortisanții respectivelor state membre și să poată restrânge dreptul la un tratament egal în ceea ce privește educația și formarea profesională, precum și beneficiile fiscale.

Prezenta directivă nu reglementează reîntregirea familiei. De asemenea, prezenta directivă nu conferă drepturi în legătură cu situații care nu intră sub incidența dreptului Uniunii, cum ar fi, de exemplu, cazul membrilor de familie care își au reședința într-o țară terță. Acest lucru nu ar trebui, totuși, să aducă atingere dreptului urmașilor care beneficiază de drepturi derivate din dreptul lucrătorului sezonier, de a primi pensie de urmaș, atunci când aceștia își au reședința într-o țară terță. Acest aspect nu ar trebui să aducă atingere aplicării în mod nediscriminatoriu de către statele membre a legislației naționale în materie de norme *de minimis* privind contribuțiile la sistemele de pensii. Ar trebui să se instituie instrumente pentru a garanta încadrarea efectivă în sistemul de securitate socială pe durata șederii și, după caz, exportul drepturilor dobândite ale lucrătorilor sezonieri.

(47) Dreptul Uniunii nu restrânge competența statelor membre de a-și organiza propriile regimuri de securitate socială. În lipsa unei armonizări la nivelul Uniunii, fiecare stat membru stabilește condițiile în temeiul cărora se acordă prestații de securitate socială, precum și valoarea acestor prestații și perioada pentru care sunt acordate. Cu toate acestea, atunci când își exercită această competență, statele membre ar trebui să respecte dreptul Uniunii.

⁽¹⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, 29.12.2010, p. 1).

- (48) Orice restrângeri ale dreptului la tratament egal în domeniul securității sociale în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere drepturilor conferite în aplicarea Regulamentului (UE) nr. 1231/2010.
- (49) Pentru a garanta respectarea în mod adecvat a prezentei directive și, în special, a dispozițiilor privind drepturile, condițiile de muncă și cazarea, statele membre ar trebui să garanteze existența unor instrumente adecvate pentru monitorizarea angajatorilor și, după caz, realizarea, pe teritoriile lor, a unor inspecții eficiente și corespunzătoare. Selectarea angajatorilor care urmează să fie inspecțiați ar trebui să se bazeze în primul rând pe o evaluare a riscului efectuată de autoritățile competente din statele membre, ținând seama de factori cum ar fi sectorul în care o întreprindere este activă și orice antecedent legat de încălcarea obligațiilor.
- (50) Pentru a facilita respectarea prezentei directive, statele membre ar trebui să creeze instrumente eficiente prin care lucrătorii sezonieri să poată solicita reparații în justiție și să poată formula reclamații, direct sau prin intermediul unor părți terțe relevante, precum sindicatele sau alte asociații. Acest lucru este considerat necesar pentru a aborda situațiile în care lucrătorii sezonieri nu au cunoștință de existența instrumentelor care garantează respectarea directivei sau ezită să le utilizeze în nume propriu de teama unor eventuale consecințe. Lucrătorii sezonieri ar trebui să aibă acces la protecție judiciară în cazul în care sunt persecutați ca urmare a formulării unei reclamații.
- (51) Deoarece obiectivele prezentei directive, în special cele privind introducerea unei proceduri speciale de admisie, adoptarea condițiilor de intrare și de ședere în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră de către resortisanți ai țărilor terțe și definirea drepturilor acestora în calitate de lucrători sezonieri nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre dar, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), ținând seama de politicile în materie de imigrare și ocupare a forței de muncă la nivel european și național. În conformitate cu principiul proporționalității, definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (52) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 7, articolul 15 alineatul (3), articolul 17, articolul 27, articolul 28, articolul 31 și articolul 33 alineatul (2), în conformitate cu articolul 6 din TUE.
- (53) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative

din 28 septembrie 2011 ⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile aferente din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor asemenea documente este justificată.

- (54) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei directive și nu le revine nicio obligație în temeiul acesteia și aceasta nu li se aplică.
- (55) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive și îi revine nicio obligație în temeiul acesteia și aceasta nu i se aplică.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă stabilește condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă în calitate de lucrători sezonieri și definește drepturile lucrătorilor sezonieri.

(2) Pentru șederi care nu depășesc 90 de zile, prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere acquis-ului Schengen, în special Codului de vize, Codului frontierelor Schengen și Regulamentului (CE) nr. 539/2001.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe care își au reședința în afara teritoriilor statelor membre și care solicită admisia, sau care au fost admiși în condițiile prezentei directive, pe teritoriul unui stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în calitate de lucrători sezonieri.

Prezenta directivă nu se aplică resortisanților țărilor terțe care, la data cererii, își au reședința pe teritoriul unui stat membru, cu excepția cazurilor menționate la articolul 15.

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(2) La transpunerea prezentei directive, dacă este cazul în consultare cu partenerii sociali, statele membre determină în cadrul unei liste acele sectoare de ocupare a forței de muncă care includ activități care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor. Statele membre pot să modifice, dacă este cazul, lista respectivă, în consultare cu partenerii sociali. Statele membre informează Comisia cu privire la aceste modificări.

(3) Prezenta directivă nu se aplică resortisanților dintr-o țară terță:

- (a) care desfășoară activități în numele întreprinderilor stabilite într-un alt stat membru în cadrul unei prestări de servicii în sensul articolului 56 din TFUE, inclusiv resortisanții unor țări terțe care sunt detașați în cadrul prestării de servicii de întreprinderile stabilite într-un stat membru, în conformitate cu Directiva 96/71/CE;
- (b) care sunt membri de familie ai unor cetățeni ai Uniunii care și-au exercitat dreptul de liberă circulație în interiorul Uniunii, în conformitate cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
- (c) care, împreună cu membrii familiilor lor și indiferent de cetățenia lor, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii în temeiul acordurilor fie dintre Uniune și statele sale membre, fie dintre Uniune și țări terțe.

Articolul 3

Definiții

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE;
- (b) „lucrător sezonier” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care își menține reședința principală într-un stat terț și locuiește legal și temporar pe teritoriul unui stat membru, pentru a desfășura o activitate care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor, în temeiul unuia sau mai multor contracte de muncă încheiate pe o perioadă determinată direct între resortisantul țării terțe și un angajator stabilit în statul membru respectiv;
- (c) „activitate care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor” înseamnă o activitate care depinde, într-o anumită perioadă a anului, de un eveniment periodic sau de o succesiune de evenimente legate de condiții sezoniere pe durata cărora nivelul de forță de muncă necesar este considerabil superior nivelului obișnuit pentru operațiunile curente;

⁽¹⁾ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

(d) „permis de lucrător sezonier” înseamnă o autorizație eliberată folosind modelul prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului ⁽²⁾, care cuprinde o trimitere la activitatea sezonieră și conferă titularului dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul unui stat membru pentru o ședere care depășește 90 de zile, în condițiile prezentei directive;

(e) „viză de scurtă ședere” înseamnă o autorizație eliberată de un stat membru în conformitate cu articolul 2 punctul 2 litera (a) din Codul de vize sau eliberată în conformitate cu legislația națională a statelor membre care nu aplică integral acquis-ul Schengen;

(f) „viză de lungă ședere” înseamnă o autorizație eliberată de un stat membru în conformitate cu articolul 18 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen sau eliberată în conformitate cu legislația națională a statelor membre care nu aplică integral acquis-ul Schengen;

(g) „procedură unică de solicitare” înseamnă procedura care, pe baza unei cereri unice introduse de către resortisantul unei țări terțe în vederea obținerii dreptului de ședere și de muncă pe teritoriul unui stat membru, are drept rezultat o decizie privind această cerere de permis de lucrător sezonier;

(h) „autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră” înseamnă oricare dintre autorizațiile menționate la articolul 12 care conferă titularului lor dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul statului membru care a eliberat autorizația în temeiul prezentei directive;

(i) „permis de muncă” înseamnă orice autorizație eliberată de un stat membru în conformitate cu legislația națională în scopul muncii pe teritoriul respectivului stat membru.

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

(1) Prezenta directivă se aplică fără a se aduce atingere dispozițiilor mai favorabile prevăzute de:

- (a) dreptul Uniunii, inclusiv acordurile bilaterale și multilaterale încheiate de Uniune sau de Uniune și statele membre, pe de o parte, și una sau mai multe țări terțe, pe de altă parte;
- (b) acordurile bilaterale sau multilaterale încheiate între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe cărora li se aplică articolele 18, 19, 20, 23 și 25.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe (JO L 157, 15.6.2002, p. 1).

CAPITOLUL II

CONDIȚII DE ADMISIE

Articolul 5

Criteria și cerințe de admisie pentru ocuparea unui loc de muncă în calitate de lucrător sezonier pentru șederi care nu depășesc 90 de zile

(1) Orice cerere de admisie într-un stat membru în condițiile prevăzute de prezenta directivă pentru o ședere care nu depășește 90 de zile este însoțită de:

(a) un contract de muncă valabil sau, dacă se prevede astfel în legislația națională sau în normele sau practica administrative naționale, o ofertă fermă de angajare ca lucrător sezonier în statul membru în cauză din partea unui angajator stabilit în acel stat membru, care să precizeze:

(i) locul și tipul de muncă;

(ii) durata angajării;

(iii) remunerația;

(iv) programul de lucru pe săptămână sau lună;

(v) durata tuturor concediilor plătite;

(vi) după caz, alte condiții de muncă relevante; și

(vii) dacă este posibil, data începerii activității;

(b) documente justificative în sensul că s-a încheiat o asigurare de sănătate sau, dacă acest lucru este prevăzut de legislația națională, că s-a depus cerere pentru încheierea unei asigurări de sănătate pentru toate riscurile în privința cărora resortisanții statului membru vizat sunt în mod normal acoperiți, pentru perioadele în care nu se oferă o astfel de asigurare și beneficiile corespunzătoare în contextul sau drept rezultat al muncii depuse în statul membru vizat;

(c) documentele justificative care atestă că lucrătorul sezonier va dispune de o cazare adecvată sau că i se va oferi o cazare adecvată, în conformitate cu articolul 20.

(2) Statele membre impun respectarea de către cerințele menționate la alineatul (1) litera (a) a legislației, contractelor colective și/sau practicilor aplicabile.

(3) În baza documentației furnizate în temeiul alineatului (1), statele membre impun lucrătorului sezonier să nu recurgă la sistemele sale de asistență socială.

(4) În cazul în care contractul de muncă sau oferta fermă de angajare precizează exercitarea de către resortisantul statului terț

a unei profesii reglementate, astfel cum este definită în Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), statul membru poate cere solicitantului să prezinte o documentație care să ateste faptul că resortisantul statului terț îndeplinește condițiile prevăzute de legislația națională pentru exercitarea respectivei profesii reglementate.

(5) La examinarea unei cereri de autorizație menționate la articolul 12 alineatul (1), statele membre care nu aplică integral acquis-ul Schengen verifică faptul că resortisantul țării terțe:

(a) nu prezintă un risc de imigrație ilegală;

(b) intenționează să părăsească teritoriul statelor membre cel târziu la data expirării autorizației.

Articolul 6

Criteria și cerințe de admisie pentru ocuparea unui loc de muncă în calitate de lucrător sezonier pentru șederi care depășesc 90 de zile

(1) Orice cerere de admisie într-un stat membru în condițiile prevăzute de prezenta directivă pentru o ședere care depășește 90 de zile este însoțită de:

(a) un contract de muncă valabil sau, dacă se prevede astfel în legislația națională, în normele sau practica administrative naționale, o ofertă fermă de angajare ca lucrător sezonier în statul membru în cauză din partea unui angajator stabilit în acel stat membru, care să precizeze:

(i) locul și tipul de muncă;

(ii) durata angajării;

(iii) remunerația;

(iv) programul de lucru pe săptămână sau lună;

(v) durata tuturor concediilor plătite;

(vi) după caz, alte condiții de muncă relevante; și

(vii) dacă este posibil, data începerii activității;

(b) documente justificative în sensul că s-a încheiat o asigurare de sănătate sau, dacă acest lucru este prevăzut de legislația națională, că s-a depus cerere pentru încheierea unei asigurări de sănătate, pentru toate riscurile în privința cărora resortisanții statului membru sunt în mod normal acoperiți, pentru perioadele în care nu se oferă o astfel de asigurare și beneficiile corespunzătoare în contextul sau drept rezultat al muncii depuse în statul membru vizat;

(¹) Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (JO L 255, 30.9.2005, p. 22).

(c) documentele justificative care atestă că lucrătorul sezonier dispune de o cazare adecvată sau că i se va oferi o cazare adecvată, în conformitate cu articolul 20.

(2) Statele membre impun respectarea de către cerințele menționate la alineatul (1) litera (a) a legislației, contractelor colective și/sau practicilor aplicabile.

(3) În baza documentației prevăzute în temeiul alineatului (1), statele membre impun lucrătorului sezonier să dețină resurse suficiente pe durata șederii sale pentru a se întreține fără a recurge la sistemele acestora de asistență socială.

(4) Nu sunt admiși resortisanții țărilor terțe care sunt considerați a reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

(5) La examinarea unei cereri de autorizație menționate la articolul 12 alineatul (2), statele membre verifică dacă resortisantul țării terțe nu prezintă un risc de imigrație ilegală și intenționează să părăsească teritoriul statelor membre cel târziu la data expirării autorizației.

(6) În cazul în care contractul de muncă sau oferta fermă de angajare precizează exercitarea de către resortisantul statului terț a unei profesii reglementate, astfel cum este definită în Directiva 2005/36/CE, statul membru poate impune solicitantului să prezinte o documentație care să ateste faptul că resortisantul statului terț îndeplinește condițiile prevăzute de legislația națională pentru exercitarea respectivei profesii reglementate.

(7) Statele membre impun resortisanților țărilor terțe să dețină un document de călătorie valabil în conformitate cu legislația națională. Statele membre impun ca durata de valabilitate a documentului de călătorie să acopere cel puțin durata de valabilitate a autorizației în scopul unei activități sezoniere.

De asemenea, statele membre pot să impună următoarele cerințe:

(a) durata de valabilitate a documentului de călătorie să depășească cu cel puțin trei luni durata de ședere precizată;

(b) documentul de călătorie să fi fost eliberat în ultimii zece ani; și

(c) documentul de călătorie să conțină cel puțin două pagini albe.

Articolul 7

Contingentele de admisie

Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a stabili contingentele de admisie de resortisanți provenind din țări terțe care intră pe teritoriul său în scopul ocupării unui

loc de muncă sezonieră. Pe această bază, o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră poate să fie considerată inadmisibilă sau să fie respinsă.

Articolul 8

Motive de respingere

(1) Statele membre resping o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în situația în care:

(a) articolul 5 sau articolul 6 nu este respectat; sau

(b) documentele prezentate în conformitate cu articolul 5 sau 6 au fost dobândite prin fraudă, au fost falsificate ori au fost modificate.

(2) Statele membre resping, după caz, o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în situația în care:

(a) angajatorul a fost sancționat în conformitate cu legislația națională pentru muncă nedeclarată și/sau ilegală;

(b) întreprinderea angajatorului este lichidată sau a fost lichidată în temeiul legislațiilor naționale în materie de insolvență sau nu desfășoară activități economice; sau

(c) angajatorul a fost sancționat în temeiul articolului 17.

(3) Statele membre pot să verifice dacă locul de muncă vacant în cauză ar putea fi ocupat de resortisanți ai statului membru vizat sau de alți cetățeni ai Uniunii, sau de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere legală în statul membru respectiv, caz în care pot respinge cererea. Prezentul alineat se aplică fără a aduce atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este enunțat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare.

(4) Statele membre pot respinge o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în situația în care:

(a) angajatorul nu și-a îndeplinit obligațiile legale în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor, condițiile de muncă sau condițiile de ocupare a unui loc de muncă, astfel cum prevede legislația și/sau contractele colective aplicabile;

(b) în cele 12 luni imediat precedente datei cererii, angajatorul a eliminat un loc de muncă cu normă întreagă pentru a crea locul de muncă vacant pe care încearcă să îl ocupe recurgând la prezenta directivă; sau

(c) resortisantul țării terțe nu și-a îndeplinit obligațiile care decurg dintr-o decizie anterioară privind admisia în calitate de lucrător sezonier.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1), orice decizie referitoare la respingerea unei cereri ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, inclusiv interesele lucrătorului sezonier, și respectă principiul proporționalității.

(6) Motivele de refuz al eliberării unei vize de scurtă ședere sunt reglementate de dispozițiile relevante din Codul de vize.

Articolul 9

Retragerea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră

(1) Statele membre retrag autorizația în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în situația în care:

- (a) documentele justificative prezentate în conformitate cu articolul 5 sau 6 au fost dobândite prin fraudă, au fost falsificate ori au fost modificate; sau
- (b) titularul locuiește în alt scop decât cel pentru care i-a fost autorizată șederea.

(2) Statele membre retrag, după caz, autorizația în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în situația în care:

- (a) angajatorul a fost sancționat în conformitate cu legislația națională pentru muncă nedeclarată și/sau ilegală;
- (b) întreprinderea angajatorului este lichidată sau a fost lichidată în temeiul legislației naționale în materie de insolvență sau nu desfășoară activități economice; sau
- (c) angajatorul a fost sancționat în temeiul articolului 17.

(3) Statele membre pot retrage autorizația în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în oricare dintre următoarele situații în care:

- (a) articolul 5 sau 6 nu sunt respectate sau nu mai sunt respectate;
- (b) angajatorul nu și-a îndeplinit obligațiile legale în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor, condițiile de muncă sau condițiile ocupării unui loc de muncă, astfel cum prevede legislația și/sau contractele colective aplicabile;
- (c) angajatorul nu și-a îndeplinit obligațiile în baza contractului de muncă;

(d) în cele 12 luni imediat precedente datei cererii, angajatorul a eliminat un loc de muncă cu normă întreagă pentru a crea locul de muncă vacant pe care încearcă să îl ocupe recurând la prezenta directivă.

(4) Statele membre pot retrage autorizația în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în cazul în care resortisantul țării

terțe solicită protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ ori protecție în conformitate cu legislația națională, cu obligațiile internaționale sau cu practica statului membru vizat.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1), orice decizie referitoare la retragerea autorizației ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, inclusiv interesele lucrătorului sezonier, și respectă principiul proporționalității.

(6) Motivele de anulare sau revocare a unei vize de scurtă ședere sunt reglementate de dispozițiile relevante din Codul de vize.

Articolul 10

Obligația de a coopera

Statele membre pot impune angajatorului să furnizeze toate informațiile relevante, necesare pentru acordarea, prelungirea sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră.

CAPITOLUL III

PROCEDURĂ ȘI AUTORIZAȚII ÎN SCOPUL OCUPĂRII UNUI LOC DE MUNCĂ SEZONIERĂ

Articolul 11

Accesul la informații

(1) Statele membre asigură solicitanților accesul cu ușurință la informațiile referitoare la toate documentele justificative necesare cererii și informațiile referitoare la intrare și ședere, inclusiv drepturile și obligațiile și garanțiile procedurale ale lucrătorului sezonier.

(2) Atunci când statele membre eliberează autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră resortisanților țărilor terțe, pun la dispoziția acestora, de asemenea, informații în scris despre drepturile și obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive, inclusiv procedurile referitoare la reclamații.

Articolul 12

Autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră

(1) Pentru șederi care nu depășesc 90 de zile, statele membre eliberează resortisanților țărilor terțe care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 5 și cărora nu li se aplică motivele prevăzute la articolul 8 una dintre următoarele autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră, fără a aduce atingere normelor privind eliberarea vizelor de scurtă ședere prevăzute în Codul de vize și în Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului⁽²⁾:

⁽¹⁾ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO L 337, 20.12.2011, p. 9).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză (JO L 164, 14.7.1995, p. 1).

- (a) o viză de scurtă ședere, care indică faptul că este eliberată în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră;
- (b) o viză de scurtă ședere și un permis de muncă care indică faptul că acestea sunt eliberate în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră; sau
- (c) un permis de muncă care indică faptul că este eliberat în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră, în situația în care resortisantul țării terțe este exonerat de obligația de a deține viză în conformitate cu anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 și că respectivul stat membru nu aplică acestuia articolul 4 alineatul (3) din același regulament.

La transpunerea prezentei directive, statele membre acordă fie autorizațiile menționate la literele (a) și (c), fie autorizațiile menționate la literele (b) și (c).

(2) Pentru șederile care depășesc 90 de zile, statele membre eliberează resortisanților țărilor terțe care întrunesc criteriile de la articolul 6 și cărora nu li se aplică motivele prevăzute la articolul 8 una dintre următoarele autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră:

- (a) o viză de lungă ședere, care să indice că este eliberată în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră;
- (b) un permis de lucrător sezonier;
- (c) un permis de lucrător sezonier și o viză de lungă ședere, dacă viza de lungă ședere este necesară în temeiul legislației naționale pentru intrarea pe teritoriu.

La transpunerea prezentei directive, statele membre pun la dispoziție numai una dintre autorizațiile menționate la literele (a), (b) și (c).

(3) Fără a aduce atingere acquis-ului Schengen, statele membre stabilesc dacă o cerere urmează a fi introdusă de resortisantul țării terțe și/sau de angajator.

Obligația statelor membre de a stabili dacă cererea trebuie să fie introdusă de un resortisant al unei țări terțe și/sau de către angajatorul acestuia nu aduce atingere niciunei dispoziții conform căreia în procedură sunt implicate ambele părți.

(4) Permisul de lucrător sezonier menționat la alineatul (2) primul paragraf literele (b) și (c) se eliberează de către autoritățile competente din statele membre, utilizând modelul prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002. Statele membre introduc o mențiune pe permis, specificând faptul că acesta este eliberat în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră.

(5) În situația vizelor de lungă ședere, statele membre introduc o mențiune prin care se precizează, la rubrica „observații” pe autocolantul de viză, că este eliberată în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în conformitate cu punctul 12 din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1683/95.

(6) Statele membre pot indica informații suplimentare referitoare la raportul de muncă al lucrătorului sezonier pe suport tipărit, sau pot stoca aceste date în format electronic, astfel cum se prevede la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la punctul 16 de la litera (a) din anexa la acesta.

(7) Atunci când se solicită o viză numai în scopul de a intra pe teritoriul unui stat membru și resortisantul țării terțe îndeplinește condițiile pentru a i se elibera un permis de lucrător sezonier în temeiul alineatului (2) primul paragraf litera (c), statul membru vizat acordă resortisantului țării terțe toate facilitățile pentru a obține viza necesară.

(8) Eliberarea unei vize de lungă ședere în conformitate cu alineatul (2) primul paragraf litera (a) nu aduce atingere posibilității statelor membre de a elibera o autorizație prealabilă de a munci în statul membru vizat.

Articolul 13

Solicitarea unui permis de lucrător sezonier

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente să primească și să decidă cu privire la cererile de permise de lucrător sezonier, precum și să elibereze astfel de permise.

(2) O cerere de permis de lucrător sezonier se introduce în cadrul unei proceduri unice de solicitare.

Articolul 14

Durata șederii

(1) Statele membre stabilesc o durată maximă de ședere pentru lucrătorii sezonieri, durată care nu poate fi mai mică de cinci și mai mare de nouă luni în orice interval de doisprezece luni. La expirarea duratei respective, resortisantul țării terțe părăsește teritoriul statului membru, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a emis un permis de ședere în temeiul legislației naționale sau al legislației Uniunii din alte motive decât ocuparea unui loc de muncă sezonieră.

(2) Statele membre pot stabili o perioadă maximă în orice interval de 12 luni în cursul căreia un angajator poate angaja lucrători sezonieri. Această perioadă durează cel puțin cât perioada maximă de ședere stabilită în temeiul alineatului (1).

Articolul 15

Prelungirea șederii sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră

(1) Pe durata maximă menționată la articolul 14 alineatul (1) și cu condiția respectării articolului 5 sau 6 și a neîndeplinirii motivelor prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b), la articolul 8 alineatul (2) și, dacă este cazul, la articolul 8 alineatul (4), statele membre acordă lucrătorilor sezonieri o prelungire a șederii, în cazul în care lucrătorii sezonieri își prelungesc contractul cu același angajator.

(2) Statele membre pot decide, în conformitate cu legislația națională, să permită lucrătorilor sezonieri să își prelungească contractul cu același angajator și să își prelungească șederea de mai multe ori, cu condiția să nu se depășească durata maximă menționată la articolul 14 alineatul (1).

(3) Pe durata maximă menționată la articolul 14 alineatul (1) și cu condiția respectării dispozițiilor articolului 5 sau 6 și a neîndeplinirii motivelor prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b), la articolul 8 alineatul (2) și, dacă este cazul, la articolul 8 alineatul (4), statele membre acordă lucrătorilor sezonieri o prelungire a șederii, în cazul în care urmează a fi angajați de un alt angajator.

(4) Statele membre pot decide, în conformitate cu legislația națională, să permită angajarea lucrătorilor sezonieri de către un alt angajator și prelungirea șederii acestora de mai multe ori, cu condiția să nu se depășească durata maximă menționată la articolul 14 alineatul (1).

(5) În sensul alineatelor (1)-(4), statele membre acceptă introducerea unei cereri atunci când un lucrător sezonier admis în temeiul prezentei directive se află pe teritoriul statului membru vizat.

(6) Statele membre pot refuza prelungirea șederii sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în cazul în care locul de muncă vacant ar putea fi ocupat de resortisanți ai statului membru vizat sau de alți cetățeni ai Uniunii, sau de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere legală în statul membru respectiv. Prezentul alineat se aplică fără a aduce atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este enunțat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare.

(7) Statele membre refuză prelungirea șederii sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în cazul în care a fost atinsă durata maximă a șederii, astfel cum este definită la articolul 14 alineatul (1).

(8) Statele membre pot refuza prelungirea șederii sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră dacă resortisantul țării terțe solicită protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE sau în cazul în

care resortisantul țării terțe solicită protecție în temeiul legislației naționale, al obligațiilor internaționale sau al practicii statului membru vizat.

(9) Articolul 9 alineatul (2) și articolul 9 alineatul (3) literele (b), (c) și (d) nu se aplică unui lucrător sezonier care solicită să fie angajat de un alt angajator în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol atunci când aceste dispoziții se aplică angajatorului anterior.

(10) Motivele pentru prelungirea vizelor de scurtă ședere sunt reglementate de dispozițiile relevante din Codul de vize.

(11) Fără a aduce atingere articolului 8 alineatul (1), orice decizie referitoare la o cerere de prelungire sau de reînnoire ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, inclusiv interesele lucrătorului sezonier, și respectă principiul proporționalității.

Articolul 16

Facilitarea reintrării

(1) Statele membre facilitează reintrarea resortisanților țărilor terțe care au fost admiși în statul membru respectiv ca lucrători sezonieri cel puțin o dată în ultimii cinci ani și care au respectat pe deplin, pe durata fiecăreia dintre șederi, condițiile aplicabile lucrătorilor sezonieri stabilite în prezenta directivă.

(2) Facilitatea menționată la alineatul (1) poate include una sau mai multe măsuri, printre care:

- (a) scutirea de la cerința de a prezenta unul sau a mai multe dintre documentele menționate la articolul 5 sau 6;
- (b) eliberarea mai multor permise de lucrător sezonier în cadrul unui act administrativ unic;
- (c) o procedură accelerată de obținere a unei decizii privind cererea unui permis de lucrător sezonier sau a unei vize de lungă ședere;
- (d) examinarea cu prioritate a cererilor de admisie în calitate de lucrător sezonier, inclusiv luarea în considerare a admisiei anterioare atunci când se ia decizia privind cerere în condițiile epuizării contingentelor de admisie.

Articolul 17

Sanțiuni împotriva angajatorilor

(1) Statele membre prevăd sanțiuni împotriva angajatorilor care nu și-au îndeplinit obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive, inclusiv interdicția pentru angajatorii care și-au încălcat în mod grav obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive de a angaja lucrători sezonieri. Sanțiunile respective sunt eficiente, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre garantează faptul că, în cazul în care autorizația în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră este retrasă în temeiul articolului 9 alineatul (2) și al articolului 9 alineatul (3) literele (b), (c) și (d), angajatorului îi revine răspunderea pentru plata unei compensații către lucrătorul sezonier în conformitate cu procedurile din legislația națională. Orice răspundere acoperă toate obligațiile restante pe care angajatorul ar fi trebuit să respecte în cazul în care nu ar fi fost retrasă autorizația în scopul unei activități sezoniere.

(3) În cazul în care angajatorul este un subcontractant care nu a respectat prezenta directivă iar contractantul principal și eventualii subcontractanți intermediari nu și-au îndeplinit obligațiile de diligență definite în legislația națională, contractantului principal și eventualilor subcontractanți intermediari:

- (a) li se pot aplica sancțiunile definite la alineatul (1);
- (b) le poate reveni răspunderea, în plus față de angajator sau în locul acestuia, pentru plata unei eventuale compensații datorate lucrătorului sezonier în conformitate cu alineatul (2);
- (c) le poate reveni răspunderea, în plus față de angajator sau în locul acestuia, pentru plata eventualelor plăți restante datorate lucrătorului sezonier în conformitate cu legislația națională.

Statele membre pot să prevadă în legislația națională norme mai stricte privind răspunderea.

Articolul 18

Garanții procedurale

(1) Autoritățile competente dintr-un stat membru adoptă o decizie cu privire la cererea pentru o autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră. Autoritățile competente notifică în scris decizia solicitantului, în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute în legislația națională, de îndată ce este posibil, însă în termen de maxim 90 de zile de la data introducerii cererii complete.

(2) În cazul unei cereri de prelungire a șederii sau de reînnoire a autorizației în temeiul articolului 15, statele membre adoptă toate măsurile adecvate pentru a asigura faptul că lucrătorul sezonier nu este obligat să își întrerupă raportul de muncă cu același angajator sau împiedicat să își schimbe angajatorul, din cauza unor proceduri administrative în curs.

În cazul în care valabilitatea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră expiră pe durata procedurii de prelungire sau de reînnoire, statele membre, în conformitate cu legislația națională, permit șederea lucrătorului sezonier pe propriul teritoriu până când autoritățile competente iau o decizie cu privire la cerere, cu condiția ca cererea să fi fost introdusă în perioada de valabilitate a autorizației și ca perioada menționată la articolul 14 alineatul (1) să nu fi expirat.

În cazul aplicării celui de al doilea paragraf, statele membre pot decide, printre altele:

- (a) să elibereze permise de ședere naționale temporare sau autorizații echivalente până la luarea unei decizii; sau
- (b) să permită lucrătorului sezonier să muncească în perioada până la luarea unei decizii.

Pe durata examinării cererii de prelungire sau de reînnoire se aplică dispozițiile relevante din prezenta directivă.

(3) În cazul în care informațiile sau documentele furnizate în sprijinul cererii sunt incomplete, autoritățile competente comunică solicitantului, într-un termen rezonabil, informațiile suplimentare necesare și stabilesc un termen rezonabil pentru furnizarea acestora. Termenul menționat la alineatul (1) se suspendă până la primirea de către autoritățile competente a informațiilor suplimentare necesare.

(4) Motivarea unei decizii prin care se declară inadmisibilă o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră sau prin care se respinge o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră sau prin care se refuză prelungirea șederii sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră se notifică în scris solicitantului. Motivarea unei decizii de retragere a autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră se notifică în scris atât lucrătorului sezonier, cât și, dacă acest lucru se prevede în legislația națională, angajatorului.

(5) Orice decizie prin care se declară inadmisibilă o cerere de autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră sau prin care se respinge cererea, se refuză prelungirea șederii sau reînnoirea unei autorizații în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră sau se retrage o autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră poate fi atacată în justiție în statul membru vizat, în conformitate cu legislația națională. Notificarea scrisă precizează instanța sau autoritatea administrativă la care poate fi introdusă calea de atac și termenul pentru introducerea căii de atac.

(6) Garanțiile procedurale referitoare la vizele de scurtă ședere sunt reglementate de dispozițiile relevante din Codul de vize.

Articolul 19

Taxe și costuri

(1) Statele membre pot pretinde plata unor taxe de prelucrare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Nivelul unor astfel de taxe nu poate fi disproporționat sau excesiv. Taxele pentru vizele de scurtă ședere sunt reglementate prin dispozițiile relevante ale acquis-ului Schengen. În cazul în care taxele respective se achită de către resortisantul unei țări terțe, statele membre pot să prevadă că dreptul acestuia de a-i fi rambursate taxele de către angajator, în conformitate cu legislația națională.

(2) Statele membre pot solicita angajatorilor de lucrători sezonieri să asigure plata pentru:

- (a) costul călătoriei dus-întors între locul de origine al lucrătorului sezonier și locul de muncă din statul membru vizat;
- (b) costul asigurării de sănătate menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (b) și la articolul 6 alineatul (1) litera (b).

Atunci când costurile menționate la prezentul articol sunt acoperite de către angajatori, se interzice recuperarea respectivelor costuri de la lucrătorul sezonier.

Articolul 20

Cazare

(1) Statele membre solicită dovezi care să ateste că lucrătorul sezonier va beneficia, pe toată durata șederii, de cazare de natură să îi asigure un nivel de trai adecvat, în conformitate cu legislația și/sau practica națională. Autoritatea competentă este informată cu privire la orice schimbare survenită în legătură cu cazarea lucrătorului sezonier.

(2) În cazul în care cazarea este organizată de către angajator sau prin intermediul acestuia:

- (a) lucrătorului sezonier i se poate solicita plata unei chirii al cărei cost nu poate fi excesiv în raport cu remunerația sa netă și cu calitatea cazării. Chiria nu se poate reține automat din salariul lucrătorului sezonier;
- (b) angajatorul pune la dispoziția lucrătorului sezonier un contract de închiriere sau un document echivalent în care sunt precizate în mod clar condițiile de închiriere pentru cazare;
- (c) angajatorul asigură faptul că, în ceea ce privește cazarea, sunt îndeplinite standardele generale în materie de sănătate și siguranță în vigoare în statul membru vizat.

Articolul 21

Plasamentul de către serviciile publice de ocupare a forței de muncă

Statele membre pot stabili că plasamentul lucrătorilor sezonieri se realizează numai de către serviciile publice de ocupare a forței de muncă.

CAPITOLUL IV

DREPTURI

Articolul 22

Drepturi conferite pe baza autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră

Pe durata de valabilitate a autorizației menționate la articolul 12, titularul se bucură de cel puțin următoarele drepturi:

- (a) dreptul de intrare și de ședere pe teritoriul statului membru care eliberează autorizația;
- (b) accesul liber pe întreg teritoriul statului membru care eliberează autorizația, în conformitate cu legislația națională;
- (c) dreptul de a exercita activitățile lucrative concrete pentru care au fost angajați în temeiul autorizației, în conformitate cu legislația națională.

Articolul 23

Dreptul la tratament egal

(1) Lucrătorii sezonieri beneficiază de tratament egal în raport cu resortisanții statului membru gazdă, cel puțin în ceea ce privește:

- (a) condițiile de încadrare în muncă, inclusiv vârsta minimă de încadrare în muncă și condițiile de muncă, inclusiv remunerarea și concedierea, programul de lucru, concediul și zilele libere, precum și cerințele în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă;
- (b) dreptul la grevă și la acțiuni sindicale, în conformitate cu legislația și practicile naționale ale statului membru gazdă, libertatea de asociere și de afiliere, precum și apartenența la o organizație care reprezintă lucrătorii sau la orice organizație ai cărei membri desfășoară o activitate specifică, inclusiv drepturile și beneficiile conferite de aceste organizații, printre care dreptul la negocieri și la încheierea unor contracte colective, fără a aduce atingere dispozițiilor naționale privind ordinea publică și siguranța publică;
- (c) plățile restante care urmează a fi efectuate de către angajatori, referitoare la eventualele remunerații restante către resortisantul țării terțe;
- (d) ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004;
- (e) accesul la bunuri și servicii și la furnizarea bunurilor și serviciilor puse la dispoziția publicului, cu excepția cazării, fără a aduce atingere libertății contractuale în conformitate cu legislația Uniunii sau legislația națională;
- (f) serviciile de consiliere cu privire la locurile de muncă sezonieră oferite de oficiile de ocupare a forței de muncă;
- (g) educația și formarea profesională;
- (h) recunoașterea diplomelor, a certificatelor și a altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile naționale relevante;

- (i) beneficiile fiscale, în măsura în care se consideră că lucrătorul sezonier își are domiciliul fiscal în statul membru în cauză.

Lucrătorii sezonieri care se mută într-o țară terță sau urmașii acestor lucrători sezonieri care își au reședința într-o țară terță și care dobândesc drepturi de la lucrătorul sezonier respectiv, primesc pensii legale în temeiul încadrării în muncă anterioare a lucrătorului sezonier și dobândite în conformitate cu legislația prevăzută la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, în aceleași condiții și la același nivel ca resortisanții statelor membre în cauză atunci când se mută într-o țară terță.

- (2) Statele membre pot restrânge dreptul la tratament egal:

(i) în temeiul alineatului (1) primul paragraf litera (d), prin excluderea prestațiilor familiale și a ajutorului de șomaj, fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010;

(ii) în temeiul alineatului (1) primul paragraf litera (g), prin restrângerea aplicării sale în ceea ce privește educația și formarea profesională direct legată de activitatea profesională concretă și prin excluderea burselor și împrumuturilor studențești și a altor burse și împrumuturi;

(iii) în temeiul alineatului (1) primul paragraf litera (i), în ceea ce privește beneficiile fiscale, prin restrângerea aplicării sale la cazurile în care reședința înregistrată sau reședința obișnuită a membrilor familiei unui lucrător sezonier, pentru care acesta solicită beneficii, se află pe teritoriul statului membru vizat.

(3) Dreptul la tratament egal prevăzut la alineatul (1) nu aduce atingere dreptului statelor membre de a retrage sau de a refuza prelungirea sau reînnoirea autorizației în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră în conformitate cu articolele 9 și 15.

Articolul 24

Monitorizarea, evaluarea și inspecțiile

(1) Statele membre adoptă măsuri care să împiedice eventualele abuzuri și să sancționeze nerespectarea prezentei directive. Măsurile respective includ monitorizarea, evaluarea și, după caz, inspecția, în conformitate cu legislația sau cu practicile administrative naționale.

(2) Statele membre asigură faptul că serviciile însărcinate cu inspecția muncii sau autoritățile competente și, când acest lucru este prevăzut de legislația națională pentru lucrătorii naționali, organizațiile care reprezintă interesele lucrătorilor au acces la locul de muncă și, cu acordul lucrătorului, la locul de cazare.

Articolul 25

Facilitarea reclamațiilor

(1) Statele membre garantează existența unor instrumente eficiente cu ajutorul cărora lucrătorii sezonieri pot formula reclamații împotriva angajatorilor lor, direct sau prin intermediul unor terți care, în conformitate cu criteriile stabilite de legislația lor națională, au un interes legitim în ceea ce privește asigurarea respectării prezentei directive, sau împotriva unei autorități competente a statului membru, în cazul în care în legislația națională prevede aceasta.

(2) Statele membre garantează părților terțe care, în conformitate cu criteriile stabilite de legislația lor națională, au un interes legitim în asigurarea respectării prezentei directive, posibilitatea de a iniția, în numele sau în sprijinul unui lucrător sezonier și cu aprobarea acestuia, orice procedură administrativă sau civilă, cu excepția procedurilor și deciziilor privind vizele de scurtă ședere, prevăzută pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

(3) Statele membre garantează accesul lucrătorilor sezonieri, în aceleași condiții ca alți lucrători aflați într-o poziție similară, la măsurile de protecție împotriva concedierii sau a altor tratamente defavorabile din partea angajatorului, aplicate ca reacție la o reclamație formulată la nivel de întreprindere sau la o acțiune în justiție urmărind să impună respectarea prezentei directive.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 26

Statistici

(1) Comisiei i se comunică de către statele membre date statistice privind numărul autorizațiilor în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră eliberate pentru prima dată și, în măsura posibilului, numărul resortisanților țărilor terțe a căror autorizație în scopul ocupării unui loc de muncă sezonieră a fost prelungită, reînnoită sau retrasă. Statisticile respective sunt defalcate în funcție de cetățenie și, în măsura posibilului, în funcție de durata de valabilitate a autorizației și în funcție de sectorul economic.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt comunicate Comisiei în termen de șase luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2017.

(3) Statisticile menționate la alineatul (1) sunt comunicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului (1).

(1) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

*Articolul 27***Raportarea**

La fiecare trei ani și pentru prima dată până la 30 septembrie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea prezentei directive în statele membre și propune modificările necesare.

*Articolul 28***Transpunerea**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 30 septembrie 2016. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere cu ocazia publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 29***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 30***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 26 februarie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS
